

เรื่องราวของมาตรฐานสองหน้าและการพลัดถิ่น

ความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์เป็นการต่อสู้ที่ยังรากลึก ซึ่งเต็มไปด้วยความขัดแย้งทางประวัติศาสตร์และความอยุติธรรมในปัจจุบันที่ยังคงรักษาวงจรของความรุนแรงและการพลัดถิ่น บทความนี้สำรวจประเด็นสำคัญสี่ประการ: บทบาททางประวัติศาสตร์ของปาเลสไตน์ในการเป็นที่พำนักให้กับผู้อพยพชาวยิวที่หนีจากการกดขี่ของนาซี แต่สุดท้ายตัวเองกลับถูกพลัดถิ่น; การใช้การก่อการร้ายโดยกลุ่มกองกำลังกึ่งทหารของไซออนนิสต์และต่อมาโดยอิสราเอล ขณะที่เรียกผู้อื่นว่าเป็นผู้ก่อการร้าย; บรรทัดฐานด้านสิทธิมนุษยชนที่ทำให้เกิดการก่อตั้งอิสราเอล แต่ปัจจุบันถูกละเมิดต่อชาวปาเลสไตน์; และความไม่ยุติธรรมของแผนแบ่งแยกของสหประชาชาติในปี 1947 ที่ตามมาด้วยการขยายดินแดนอย่างผิดกฎหมายของอิสราเอล ประเด็นเหล่านี้เผยให้เห็นรูปแบบของมาตรฐานสองหน้า ความขัดแย้งทางศีลธรรม และการละเมิดกฎหมายที่ยังคงบ่อนทำลายสิทธิของชาวปาเลสไตน์ และเน้นย้ำถึงความจำเป็นในการแก้ไขอย่างยุติธรรม

ปาเลสไตน์ในฐานะที่พำนัก ขณะนี้ถูกพลัดถิ่น

ในช่วงทศวรรษ 1930 และ 1940 เยอรมนีนาซีขับไล่ชาวยิว โดยการถอนสัญชาติภายใต้กฎหมายนูเรมเบิร์ก (1935) และเพิ่มการกดขี่หลังจากการผนวกออสเตรียในปี 1938 การประชุมที่เมืองเอเวียในเดือนกรกฎาคม 1938 ซึ่งริเริ่มโดยแฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ ล้มเหลวในการจัดหาที่พำนัก: มี 32 ประเทศเข้าร่วม แต่มีเพียงสาธารณรัฐโดมินิกันและคอสตาริกาที่เสนอรับผู้อพยพจำนวนมาก (100,000 คนและ 200 ครอบครัว ตามลำดับ) ในขณะที่สหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักรปฏิเสธการเพิ่มโควตา ด้วยทางเลือกที่จำกัด ชาวยิวจำนวนมากหันไปหาปาเลสไตน์ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ซึ่งปฏิญญาบัลโฟร์ (1917) อำนวยความสะดวกในการย้ายถิ่นฐาน ระหว่างปี 1933 ถึง 1939 มีชาวยิวมากกว่า 120,000 คนเดินทางมาถึง และในปี 1947 ประชากรชาวยิวเพิ่มขึ้นถึง 33% (600,000 จาก 1.9 ล้านคน) ในบริบทนี้ ปาเลสไตน์รับและช่วยเหลือผู้อพยพชาวยิวเมื่อส่วนใหญ่ของโลกปฏิเสธพวกเขา

ในปัจจุบัน ประวัติศาสตร์นี้ถูกบิดเบือนโดยการเล่าเรื่องแบบไซออนนิสต์ว่า “ไม่มีประเทศใดยอมรับชาวปาเลสไตน์” นับตั้งแต่การโจมตีของฮามาสในวันที่ 7 ตุลาคม 2023 และการตอบโต้ของอิสราเอลในภาษา ชาวปาเลสไตน์ 1.9 ล้านคน (จาก 2.1 ล้านคน) ถูกพลัดถิ่นตามประมาณการของสหประชาชาติ องค์กร Human Rights Watch (HRW) บันทึกว่าการกระทำเหล่านี้เป็นการย้ายถิ่นฐานโดยบังคับ ซึ่งเป็นอาชญากรรมสงครามตามอนุสัญญาเจนีวา รวมถึงคำสั่งอพยพ การโจมตีเขตปลอดภัย และการทำลายที่อยู่อาศัย 70% ในกาซา เจ้าหน้าที่อิสราเอล เช่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เบชาเลล สมอริกซ์ เสนอให้มีการ “ย้ายถิ่นฐานโดยสมัครใจ” สำหรับชาวกาซา ซึ่งบ่งชี้ว่าการพลัดถิ่นของพวกเขาจะแก้ไขความขัดแย้ง การเล่าเรื่องนี้มองข้ามชาวปาเลสไตน์ 6 ล้านคนในต่างแดนในประเทศเช่นจอร์แดน ซีเรีย และเยอรมนี และข้อเท็จจริงที่ว่า การปิดล้อมของอิสราเอลและการควบคุมชายแดนกาซา (เช่น ด่านราฟาห์) ป้องกันไม่ให้ชาวปาเลสไตน์ออกจากพื้นที่ ไม่ใช่เพราะขาดความเต็มใจจากนานาชาติ ความขัดแย้งนี้ชัดเจน: อิสราเอล ซึ่งบางส่วนถูกสร้างโดยผู้อพยพที่พบที่พำนักในปาเลสไตน์ ตอนนี้กำลังบังคับพลัดถิ่นชาวปาเลสไตน์พร้อมอ้างว่าไม่มีใครจะรับพวกเขา ซึ่งละเมิดสิทธิของพวกเขาที่จะอยู่ในบ้านเกิดตามกฎหมายระหว่างประเทศ (ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ 13)

ความต่อเนื่องของการก่อการร้าย

กลุ่มกองกำลังกึ่งทหารของไซออนิสต์ เช่น อีร์กุน และเลฮี ใช้ยุทธวิธีในช่วงการปกครองของอังกฤษที่ในปัจจุบันจะถูกจัดเป็นการก่อการร้าย โดยมีเป้าหมายเพื่อขับไล่ชาวอังกฤษและสร้างรัฐยิว อีร์กุน ซึ่งนำโดยเมนาเคม เบกิน ระเบิดโรงแรมคิงเดวิดในปี 1946 สังหาร 91 คน (ชาวอาหรับ 41 คน, ชาวอังกฤษ 28 คน, ชาวยิว 17 คน) การสังหารหมู่ที่เดียรัยัสซินในปี 1948 โดยอีร์กุนและเลฮี สังหารชาวบ้านปาเลสไตน์กว่า 100 คน ก่อให้เกิดการหลบหนีจำนวนมากและเพิ่มความรุนแรงของนักบวช การกระทำอื่น ๆ รวมถึงการแขวนคอทหารอังกฤษ คลิฟฟอร์ด มาร์ติน และเมอร์วิน โฟซ์ ในปี 1947 การวางระเบิดในตลาดอาหรับ และการโจมตีระหว่างประเทศ เช่น การระเบิดสถานทูตอังกฤษในกรุงโรมในปี 1946 เลฮีสังหารลอร์ดมอยน์ในปี 1944 และตัวกลางของสหประชาชาติ โฟลเก เบอร์นาตต์ ในปี 1948 ซึ่งครั้งหลังอาจมีการเกี่ยวข้องของรัฐบาลอิสราเอล การกระทำเหล่านี้—มุ่งเป้าไปที่พลเรือน สร้างความหวาดกลัว และแสวงหาเป้าหมายทางการเมือง—สอดคล้องกับนิยามการก่อการร้ายสมัยใหม่ (มติสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ 49/60, 1994) เบกิน ซึ่งมีรางวัล 10,000 ปอนด์จาก MI5 กลายเป็นนายกรัฐมนตรีของอิสราเอลในเวลาต่อมา (1977–1983) และก่อตั้งพรรคลิกุด ซึ่งปัจจุบันนำโดยเบนจามิน เนทันยาฮู

ตั้งแต่นั้นมา อิสราเอลมีส่วนร่วมในปฏิบัติการที่สะท้อนถึงความรุนแรงนี้ ซึ่งมักถูกอ้างว่าเป็นการป้องกันตัวเอง แต่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นการก่อการร้ายหรือการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ ในปี 2006 อิสราเอลทิ้งระเบิดท่าอากาศยานนานาชาติราฟิค ฮาธีรีในเบรุต มุ่งเป้าไปที่โครงสร้างพื้นฐานพลเรือนและทำให้ผู้คนนับพันติดค้าง ซึ่งถูกประณามโดย HRW ว่าขาดความจำเป็นทางการทหาร ในปี 1973 อิสราเอลยิงเครื่องบิน Libyan Arab Airlines เที่ยวบิน 114 ตก สังหาร 108 จาก 113 คน ซึ่งองค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ (ICAO) ถือว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย อิสราเอลยังทำลายท่าอากาศยานนานาชาติยัสเซอร์ อาราฟัตในกาซาในปี 2001–2002 ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของข้อจำกัดที่กว้างขึ้นต่อการเคลื่อนไหวของชาวปาเลสไตน์ภายใต้การปิดล้อมในปี 2007 อย่างไรก็ตาม อิสราเอลตีตราผู้นำอาามาว่าเป็นผู้ก่อการร้าย โดยมุ่งเป้าไปที่การลอบสังหาร เช่น อิสมาอีล ฮานีเยห์ ในเตหะราน (กรกฎาคม 2024) และยาห์ยา ซินวาร์ ในราฟาห์ (ตุลาคม 2024) ขณะที่มองข้ามประวัติศาสตร์ของตัวเอง ฮามาส ซึ่งถูกสหรัฐและสหภาพยุโรปกำหนดให้เป็นกลุ่มก่อการร้าย ได้โจมตีพลเรือนอิสราเอล แต่บทบาททางการเมืองในกาซาและการเปลี่ยนแปลงในวาทศิลป์ (เช่น กฎบัตรปี 2017) ถูกมองข้าม ทำให้ถูกปฏิเสธความชอบธรรมที่เบกินได้รับ มาตราฐานสองหน้านี้—การให้อภัยความรุนแรงของไซออนิสต์และอิสราเอล ขณะที่ประณามการต่อต้านของปาเลสไตน์—ทำให้ความขัดแย้งยังคงดำเนินต่อไป

สิทธิมนุษยชน: ทำให้เกิดอิสราเอล ละเมิดต่อชาวปาเลสไตน์

บรรทัดฐานด้านสิทธิมนุษยชนที่จำกัดอังกฤษในช่วงการปกครองทำให้การก่อตั้งอิสราเอลเป็นไปได้ แต่บรรทัดฐานเดียวกันนี้ถูกละเมิดต่อชาวปาเลสไตน์ การปกครองของอังกฤษมอบหมายให้บริเตนใหญ่ “ปกป้องสิทธิพลเมืองและศาสนาของผู้อยู่อาศัยทั้งหมดในปาเลสไตน์” ซึ่งสะท้อนถึงหลักการสิทธิมนุษยชนในยุคแรก เมื่อเผชิญหน้ากับการก่อความไม่สงบของอีร์กุนและเลฮี การตอบสนองของอังกฤษมีความยับยั้งชั่งใจ: ปฏิบัติการชาร์ก (1946) รวมถึงการจับกุมและเคอร์ฟิว และนักบวชที่ถูกจับถูกเนรเทศไปยังค่ายในเอริเทรีย เคนยา และไซปรัส เพื่อหลีกเลี่ยงการทำลายล้างครั้งใหญ่ ความเหนื่อยล้าจากสงครามโลกครั้งที่สอง แรงกดดันจากนานาชาติ (โดยเฉพาะจากสหรัฐหลังการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์) และบรรทัดฐานด้านสิทธิมนุษยชนที่กำลังเกิดขึ้นจำกัดการใช้กำลังที่ไม่สมส่วน การตอบสนองที่โหดร้ายกว่านี้—คล้ายกับที่อิสราเอลใช้ในกาซา—อาจบดขยี้บรรทัดฐานการไซออนิสต์ ป้องกันการก่อตั้งอิสราเอลในปี 1948

ในปัจจุบัน อิสราเอลละเมิดบรรทัดฐานเหล่านี้ในการปฏิบัติต่อชาวปาเลสไตน์ ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2023 การรณรงค์ของอิสราเอลในกาซาได้พลัดถิ่นผู้คน 1.9 ล้านคน คร่าชีวิตกว่า 43,000 คน และทำลายที่อยู่อาศัย 70% ซึ่ง HRW ระบุว่าเป็นการย้ายถิ่นฐานโดยบังคับ ซึ่งเป็นอาชญากรรมสงคราม การปิดล้อมตั้งแต่ปี 2007 ถือเป็นการลงโทษโดยรวม ซึ่งถูกห้ามตามข้อ 33 ของอนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่ จำกัดการเข้าถึงสิ่งจำเป็น การลอบ

สังหารเป้าหมายในประเทศที่สาม เช่น การสังหารอาณานิคมในอิหร่าน ละเมิดอธิปไตยและก่อให้เกิดความกังวลเกี่ยวกับการประหารชีวิตนอกกฎหมายตามกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ความขัดแย้งนี้ลึกซึ้ง: บรรทัดฐานที่ปกป้องประชากรชาวยิวในช่วงทศวรรษ 1940 ถูกมองข้ามในขณะนี้ เนื่องจากการกระทำของอิสราเอลบ่อนทำลายสิทธิของชาวปาเลสไตน์ในด้านชีวิต การเคลื่อนไหว และการกำหนดตนเอง

การแบ่งแยกที่ไม่ยุติธรรม การขยายตัวที่ผิดกฎหมาย

แผนแบ่งแยกของสหประชาชาติในปี 1947 (มติ 181) มีความไม่ยุติธรรมโดยเนื้อแท้ โดยจัดสรร 56% ของปาเลสไตน์ภายใต้การปกครองของอังกฤษ (14,100 ตารางกิโลเมตร) ให้กับรัฐยิวสำหรับประชากรส่วนน้อย (33%, 600,000 คน) ที่เป็นเจ้าของที่ดิน 7% ในขณะที่ประชากรส่วนใหญ่ชาวอาหรับ (67%, 1.3 ล้านคน) ได้รับ 43% (11,500 ตารางกิโลเมตร) เยรูซาเลมมีกำหนดเป็นเมืองนานาชาติ ผู้นำชาวยิวรับแผนนี้เป็นก้าวสู่การเป็นรัฐ ขณะที่ผู้นำชาวอาหรับปฏิเสธ โดยอ้างว่าจะเกิดการกำหนดตนเอง สงครามกลางเมืองในปี 1947–1948 และ สงครามอาหรับ-อิสราเอลในปี 1948 ทำให้อิสราเอลขยายตัวถึง 78% ของปาเลสไตน์ (20,770 ตารางกิโลเมตร) ปลัดถิ่นชาวปาเลสไตน์ 750,000 คน (นักบวช) โดยการสังหารหมู่ เช่น เดียร์ยัสซิน สนับสนุนการอพยพครั้งใหญ่

ร้อยละ 56 นี้ไม่เพียงพอสำหรับอิสราเอล ซึ่งตั้งแต่นั้นมาได้ขยายตัวอย่างผิดกฎหมายผ่านการยึดครอง การตั้งถิ่นฐาน และการผนวก สงครามหกวันในปี 1967 ทำให้อิสราเอลยึดครองเวสต์แบงก์ Gaza เยรูซาเลมตะวันออก และที่ราบสูงโกลาน ความเห็นที่ปรึกษาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ) ในปี 2024 ระบุว่า การยึดครองนี้ผิดกฎหมาย โดยอ้างถึงการละเมิดการกำหนดตนเองของชาวปาเลสไตน์ผ่านผู้ตั้งถิ่นฐานกว่า 700,000 คนในเวสต์แบงก์และเยรูซาเลมตะวันออก ซึ่งผิดกฎหมายตามข้อ 49 ของอนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่ ชาวปาเลสไตน์เผชิญกับการขับไล่เป็นประจำ เช่น ในเชกการาร์ห์ เพื่อให้ที่ว่างสำหรับผู้ตั้งถิ่นฐาน การผนวกเยรูซาเลมตะวันออกของอิสราเอลในปี 1980 เป็น “เมืองหลวงที่ไม่แบ่งแยก” เป็นสิ่งผิดกฎหมาย ดังที่ยืนยันโดยมติสหประชาชาติ A/RES/ES-10/24 (2024) ซึ่งยังประณามการตั้งถิ่นฐานและกำแพงแยก การกระทำเหล่านี้ยึดการควบคุมของอิสราเอล สร้าง “ผลกระทบที่ไม่สามารถย้อนกลับได้” ซึ่งเท่ากับการผนวก ยังคงปลัดถิ่นชาวปาเลสไตน์ และขัดแย้งกับหลักการแห่งความยุติธรรมในแผนแบ่งแยก

สรุป

ความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์ถูกกำหนดโดยความขัดแย้งทางประวัติศาสตร์และความอยุติธรรมในปัจจุบันที่เผยให้เห็นถึงมาตรฐานสองหน้าอย่างลึกซึ้ง ปาเลสไตน์ให้ที่พักพิงแก่ผู้อพยพชาวยิวเมื่อโลกปฏิเสธพวกเขา แต่ตอนนี้อิสราเอลปลัดถิ่นชาวปาเลสไตน์พร้อมอ้างว่าไม่มีใครจะรับพวกเขา โดยมองข้ามบทบาทของตัวเองในความทุกข์ยากของพวกเขา กลุ่มกองกำลังกึ่งทหารของไซออนนิสต์ใช้การก่อการร้ายเพื่อสร้างรัฐ และอิสราเอลต่อมาก็มีส่วนร่วมในปฏิบัติการที่คล้ายกัน—ระเบิดสนามบิน ยิงเครื่องบินตก—ขณะที่ตราหามาสว่าเป็นผู้ก่อการร้าย แม้จะมีประวัติการก่อการร้ายของเบกินเองก็ตาม บรรทัดฐานด้านสิทธิมนุษยชนที่ทำให้เกิดการก่อตั้งอิสราเอลถูกละเมิดต่อชาวปาเลสไตน์ ดังที่เห็นได้จากการย้ายถิ่นฐานโดยบังคับและการปิดล้อมกาซา การแบ่งแยกที่ไม่ยุติธรรมในปี 1947 ตามมาด้วยการขยายตัวอย่างผิดกฎหมายของอิสราเอลผ่านการตั้งถิ่นฐานและการผนวก ยังคงรักษารูปแบบของการปลัดถิ่นนี้ ละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศและสิทธิของชาวปาเลสไตน์ ความขัดแย้งเหล่านี้เน้นย้ำถึงความจำเป็นเร่งด่วนสำหรับความรับผิดชอบและการแก้ไขที่เคารพการกำหนดตนเองของชาวปาเลสไตน์ โดยจัดการกับความอยุติธรรมทางประวัติศาสตร์และในปัจจุบันที่เป็นหัวใจของความขัดแย้งนี้